

FILE COPY
DO NOT REMOVE

מתנה רמה בהרי הפוקזנו

קיץ חשמי"ו

הנס כרטיס יאן אנדרסן / מתנה המכון

מערכה א'

חמונה א'

הלך:

מה שקט בעיירה הזאת. לפני שנים רבות כאשר גרתי פה, הרחובות
היו מלאים ילדים, עכשיו איפה הם?
(הנס נכנס עם עיפיון ואועד אל הבמה. הילדים באולם
רואים אותו ורצים אחריו. הנס שר "אני הנס כ.א.")
(על הבמה)

ילד:

הנס, ספר לנו ספור.

ילדים:

כן, אנחנו רוצים ספור.

ילדה:

ספר לנו ספור על הבובה (מרימה את הבובה הערומה)

ילדים:

כן, על הבובה, על הבובה.

(המורה מצלצל במעמון להחלחל כחות. הנס לוקח את הבובה)

הנס:

הבובה בלי בגדים מזכירה לי ספור על מלך שחי לפני הרבה הרבה
שנים. הוא אהב מאד בגדים חדשים. היה לו חדר מלא בגדים, מפל
המינים ומפל האבעים.

(כל החמונה של "בגדי המלך החדשים" על במה צודית.

האורות על הבמה כבים)

(בגדי המלך החדשים)

הנס:

באחד הימים באו אל המלך שני רמאים אשר שמעו שהמלך אוהב מאד
מאד בגדים ואמרו לו שיש להם בגדי קסם בשבילו, בגדים נפלאים.
(לקהל) ואמר להם את האמת - לא היה להם כל בגד. (יותר קול)

הרמאים:

אבל הם הרימו את ידיהם כאילו הם אוהבים בבגדים ואמרו:

חוד מלכותו, הבגדים האלה הם בגדי קסם, פי רק איש חכם ונפתח

יכול לראותם. טפש - חת-חה-חה - לא יוכל לראותם כלל וכלל.

הנס:

נמנמן המלך, שלא רצה להראות טפש, אמר מיד.

שיר המלך

הנס:

הח קראו למלכה ומיד הסבירו לה על בגדי הקסם וכמו כן גם היא
לא רצתה להראות במפשה, ואמרה "האח"
שיר המלכה

הנס:

פל אנשי החצר נאספו - השרים, האילים, שגרירים, דוכסים ונסכים -
והאולם היה מלא מפה לפה. כולם כבר ידעו על בגדי הקסם, וכמו כן
לא רצו להראות טפשים ומיד החליטו כולם ביחד -
יום השבת הגיע, ועד אז כל האנשים כבר שמעו על בגדי הקסם
והודישו של המלך. הרחובות היו מלאים באלפי אנשים שחכו לראות
את המלך עובר במצעד בבגדיו החדשים. החילה עברה תזמורת הצבא.
אחריה דהרו רוכבי הסוסים, אחריהם התחתנים ואחר כך המשטרה.
פל האנשים הריעו וקראו בקולי קולות "הידו, הידר, הידר", כי
אף אחד מהם לא רצה להראות טפש. ורק ילד קטן אחד, אשר במקרה
לא שמע על בגדי הקסם, ולא ידע מה עליו לראות נדהם בראותו את
המלך וקרא:

שיר הילד

(הילדים מגיבים על הספור באחוק, החלחשויות והתפעלות)
(הפעמון מצלצל והמורה נכנס)

מורה:

אתה חשבת שאמא אחכם פאן עם הסנדלר מקשיבים לספוריו -
(סונה על הילדים)

- דוד מה יאמר אביך על זה?

- ואת רות, כמה פעמים כבר הזהרתי אותך?

- אבי, זה כבר שבוע ימים שלא ראיתי את פניך בכחות.

(סונה אל הנס בלעג): ובכן מר אנדרסן מה תוכל לומר כדי להגן על

עצמך. שוב אתה ממלא את ראשם בשמוניות? במקום שילמדו חשבון,

דקדוק והיסטוריה הם מבזבזים...

אבל לא בזבזנו את הזמן.

היות כבר למדנו ספור חדש על...

ספור נפלא על מלך

דוד

רות:

אבי:

ילדה קטנה: זה לא אשמח הנס, ואף אשמחנו לא אשמחו.

כולם:

כן, הן זאת לא אשמה!

מורה:

שקטו, בטו, מה אהה יודעים, תינזקוה (בולזול) (אל הנם)

רואה מה אהה גורם לילדינו. אלך ואדרוש מראש העיר שיגרש אותך מאודנח קידי!

(עוזב בנשימות רוגז, ילד אחד קטן מחקה את המורה)

ילד:

אני אגרש אותך מידי!

כולם:

וה-וה-וה.

פטר:

הנם כל הדאג למה שהוא אומר. נהיה חברים תמיד.

(המורה בא עם ראש העיר ודוחף אותו על הבמה)

ראש העיר:

הנם, למה תמשיך בדרך זו, חרי אהה חביב עלינו בעיר. שמע-נא בקולי ושוב לחנונית. (מדבר תודה) אגלה לך סוד, אהה הסנדלר הטוב ביותר. (המורה דוחף אותו, הילדים יוצאים) (ראש העיר ממשיך): אבל תחלטנו כי זאת הפעם התחרונה להזדהות, נתנה לך העריכה, תחדל למפר מעשיות וחשב בינינו בחזר סנדלר, אז - העזוב את העיר. (יוצאים, ראש העיר הדאגה המורה בהקלה, הנם יושב שוב על האבן, ראשו בתפוח ידיו, שקט על הבמה, פטר בא מאחוריו ושט את זרועותיו על הנם ואומר):

פטר:

אין דבור, הנם, יש המון ערים אחרות בדנמרק, נלך שנינו יחד ונחפש את מזלנו ואולי גם נגיע פעם לעיר הגדולה והיפה - לקופנהגן.

הנם:

לא, פטר ידידי, אהה השאר באן, תחזור תחיתה, תלך לבית הספר ותשתק עם חבריך. אני מוכרח ללכת.

פטר:

אל תעזוב אותי. בלעדיך אין שמחה באודנח, והלא אמרנו שנהיה חבר חברים לעולם.

(הנם מחיך וטופח על יד פטר, קם לצאח מהבמה, הוא

הולך חצי הדרך ופטר עומד ומביט אחריו, הוא רץ

אחריו וחופס את ידיו ושניהם יוצאים ביחד.

המסך יורד

הדרך לקופנהגן לא הייתה קלה. אנדרסן זיכרו הקטן פטר נדרו ממקום
למקומו ומעיר לעיר ולבסוף הנה הם מגיעים לעיר חלומט הנפלאה -
קופנהגן.

חלך:

(המסך נפתח)

(הנה ופטר שרים "נפלאה את קופנהגן")

אפילו בחלומי לא ראיתי עיר יפה גדולה ועצומה כזאת. מה שמח אני
שלא שמעתי לדבריך לחזור הבייחא.

פטר:

כן, פטר, גם זו לטובה; כאן יפה מאד ובעיר כזאת בודאי נצליח
במשעינו.

הנס:

(מביט חביבו) הבט, איזה בית גדול ויפה (מראה באצבע, שניהם

פטר:

מביטים החפעלות וקוראים קריאות שמחה והחרגשות שרים שוב

"נפלאה את קופנהגן". האנשים העומדים בשקט בצד מחקרבים ומביטים

החזו. הנה קצת מלגלג ועושה העויות ליד פסל המלך. השוטרים

העומדים בצד מחקרבים וכאשר הנה גומר לשיר הם עומדים לפניו).

בשני הוד מלכותו אנו אומרים אותך, בא אחנו.

השוטרים:

(השוטרים אוחזים בזרועותיו ודוחפים אותו אל בית הסוהר

אשר נמצא בבמה קטנה השמאלית. על הבמה בינתיים פטר משתדל

להתקרב אל הנה אבל האנשים הנרחפים על ידי השוטרים מונעים

בעדו לעבר. השוטרים מפזרים את הקהל והם נכנסים לחנויות

ולבתיים. פטר רץ אחרי הנה אבל לא מגיע אליה. פטר עבר על

הבמה מסתובב על הבמה בעצב, עובר לפנה הימנית, תומך את

ראשו בידיו ויושב עצוב. האור על הבמה פבה, נשאר אור קטן

על פטר, אח"כ גם זה פבה)

המנוחה בי

(האזר על הבמה השמאלית נולק. הנס יושב בבית הסוהר על כסא

קטן וראשו בכפות ידיו.

הנס:

איזה מזל יש לי אזלי היה יותר טוב לו נשארת באודנס ולא ספרתי
את ספורי (שוקע במחשבות) ומה עושה פטר עכשו בעיר הגדולה בלעד?
(הנס יושב עוד פעם. ילדה קטנה עוברת לבושה קרעים, נושאת חבילה
גדולה, מניחה את החבילה, מנגבת את מצחה מזעה. היא מתקרבת אל
חלון בית הסוהר.)

ילדה קטנה: שלום, מה תה עושה שם? מה שמך? מדוע אתה כל כך עצוב?
(הנס מריס את עיניו ומסתכל סביבו)

הנס: שלום (אנחה)

ילדה: היי ילד רע? (הנס מחייך וקורא לה)

הנס: בואי הנה ילדתי. מה שמך?

ילדה: שמי רותי.

הנס: האין זאת חבילה כבדה לילדה קטנה כמותך?

ילדה: לא, אין זה כבד השבילי. אני רגילה לשאת חבילות יותר גדולות.

אמי הזכרת שאני כמו ילדה גדולה, אזי, מה רוצה אני כבר להיות
גדולה.

הנס: יבא הזמן וגם את תהיי גדולה.

ילדה: אבל אני רוצה להיות גדולה עכשו.

הנס: והשמעת פעם על באננינה? היא הייתה ילדה קטנה כמו בהן וגם היא רצחה

להיות גדולה. שבי ואספר לך.

(מתחיל לשיר, רותי יושבת על החבילה ושניהם מביטים אל הבמה)

ושניהם. על הבמה השנייה הרקדניות מתחילות לרקוד, הנס שר)

ילדה: איזה ספור נפלא.

(קול אמה מהצד קורא לה.)

אמא: רותי רותי בואי הביתה.

רותי: אזי מאוחר, (היא מחטילה לרוץ ומנפנפת לו שלום, פתאום נזכרת

בחבילה ושבח מרימה אותה, מנפנפת לו עוד פעם ונעלמת. הנס ממשיך

לנפנף לה. אורות כבים.)

חמונה ג'

נדלק אור על פטר ואחר כך על כל הבמה, מחנוח נעלים נשמעים

קולות ריב ואחר כך יוצאים רקדניה הבלט וראש הבלט בויכות

(נרגש)

רקדניה: אינני רוצה את הנעלים שלו, אינני רוצה סחם נעלי רקדני הנעלים...
והן...

ראש הבלט: אבל הוא הסנדלר הטוב ביותר בקופנהגן. ואח רציה נעלים חדשות.

רקדניה: אבל אני רוצה נעלים אשר רוקדות מעצמן, נעלים קלות מאויר, אשר בהן אוכל לעוף (את כל המבצעים האלה היא מלוח בחנועות רקוד)

ראש הבלט: מה את רוצה? זה בלתי אפשרי

רקדניה: מה? אתה אומר בלתי אפשרי לי, הרקדניה הראשית של החלט המלכותי? לי אין דבר בלתי אפשרי. לא ארקוד בנעלים אלה. נעלים האלה יש לכל הרקדניות (בינתיים פטר מסתכל, מקשיב ומחייך למראה התרגשותה ומתקרב לאט לאט.)

פטר: או, אחט מחפשים סנדלר, אני מביר סנדלר נפלא, הוא יכול לעשות פל מיני נעלים, כל מה שתרצי.
(שר אח שיר התהלה לסנדלר)

רקדניה: אבל האם הוא יכול לעשות נעלי רקוד?

פטר: נעלי רקוד? כמובן, הוא יכול לעשות... אוי...

רקדניה: ומה יש?

פטר: (מתחיל לגנום) מ מ מ מ א מ א מ... היחה איזו טעות... היחה איזו שגיאה, אנחנו זרים פה ו... ולקחו אותו לבית הסוודר.

(הרקדניה וראש הבלט צוחקים)

ראש הבלט: ומה הוא עושה שם? האם גם שם עושה נעלים למלך?

רקדניה: מה אותו אוחק? סנדלר בבית הסוודר... זה דוקא קוסם לי (חנועת גוף)

נעל הל פנים הוא הודאי יותר טוב מכל הסנדלרים המצויינים שלך. (אל פטר) הגד לי ילד איך סנדלר גדול כזה הגיע לבית הסוודר?
(קאת בלעג)

פטר: כל מה שעשיתי... רק שרנו מאן...

רקדנית: אז מה?

ראש הבלט: אז, זה לא חשוב מה קרה. אם זה קוסם לך (מחקה את תנועות הגוף שהיא עשתה) אז בבקשה, אני כבר אוציא אותי מביה הסוהר. חוה חוה חוה לא הינו די סנדלרים בקופנהגן, נו, נלך לביה הסוהר.

פטר: כן, נלך נלך. (בהחרגשות ובהמראה) (אל הרקדנית) הוא יעשה לך נעלים נהדרות... (שר את שיר החלה לסנדלר, הוא מרקד וכולם יוצאים)

(המסך יורד)

מערכת ג'

חמונה א'

(הנס יושב ועובד על נעלים על חבמה הימנית ושורק לעצמו)

לפי נפלאה את קופנהגן והרקדנית נכנסת. הנס מרים את עיניו)

הנס: שלום גברתי, כולי מלא תודה לך על שהוצאת אותי מביה הסוהר לחופש לעולם אהיה אמיר תודה לך... עוד מעט ואגמור את הנעלים שלך... אני מקוה שהן תמצאנה חן בעיניך.

רקדנית: עוד מעט תגמור? כל כך מהר?

הנס: בן - הנה, אני כבר גומר, רק אקשט עוד נעל אחת (מוסיף עוד סרט לקשוט)... הנה

(הרקדנית לוקחת את הנעלים בהחרגשות ובקריאה התפעלות)

הרקדנית: הנעלים האלה כל כך יפות, מעולם לא ראיתי נעלים נהדרות כאלה. (הנס עוזר לה לנעול את הנעלים, הרקדנית קמה)

אלה הן הנעלים שהלמתי עליהן, באלה בודאי אוכל לעוף, אני ארקד, אני ארקד, אני העוף (הרקוד למנגינת "מעולם איש לא אהב", היא רוקדת והוא מצטרף)

רקדנית: תודה רבה לך הנס, רק אתה הבנת מה שאני רציתי, הם אף פעם לא הבינו, (היא נאנחת, אח"כ היא משתנת) שוב תודה רבה, אנלי גם נחראת פעם. (היא יוצאת, הוא שורק "מעולם איש לא אהב" ורוקד ממתיב, פטר נכנס עם חל)

פטר: הנה עניתיי את ה... מה קרה?... הנס.

הננס: היא נהדרת, היא מקסימה, היא נפלאה, אין כמוה בכל ה... .

פטרי: מי? מה? מה קרה?

הננס: פטר, פטר, היא היחה פה, היא דברה איתי ורקדה פה, ומסרה לי את הנעלים והן באמת מצאו חן בעיניי.

פטרי: אה... הרקדנייה (הננס מחזורר ומביט מביבו ורואה את הנעלי הרקדנייה שנשכחו)

הננס: או, היא שכחה את הנעליה, אני אלך ואחזיר לה אותן... לא, אני לא אוכל לעשות זאת, פטר, אתה חלך, אחר כך האמר לי מה ראית ומה שמעה בביתה. לך - לך, פטר.

(פטר לוקח את הנעלים והולך לבמה השמאלית, אורות הבמה

הימנית כבים והאורות על הבמה הראשית נדלקים)

חמונה בי

(על הבמה הראשית. הרקדנייה יושבת ונועלת את הנעלים, עוד

כמה נערוח מחרגלות תנועות רקוד. ראש הבלט נכנס ומביט

(ברקדנייה)

ראש הבלט: (לנערוח) יותר גבוה, הרימי את הרגל יותר, (לאחרת) גוף ישר,

(לאחרת) נועי יותר בקלות.

(הרקדנייה מתחילה לרקוד)

הרקדנייה: (ברקודי מתקרבת אל ראש הבלט), ראה את הנעלים החדשות שלי, אה, הן נפלאות.

ראש הבלט: יקירתי (פטר נכנס ורואה שהט עמוקים ומחכה בצד), אני כל כך שמח

ששגת סוף סוף את הנעלים שבתן רצית. הן באמת יפות. (הוא

מצטרף אליה ברקוד, רוקדים יחד במשך כמה רגעים ופטר מחבונן בהם.

הרקדנייה רואה פתאום את פטר ומפסיקה לרקוד).

הרקדנייה: זה, פטר, שלום, מה אתה עושה כאן? (פטר מרים את הנעלים ומגמגם)

פטרי: הנעליים... אה, את שכחה את הנעליים... הננס שלח אותי. (פטר מושיט

לה את הנעלים מוסרן במהירות, ויוצא בריצה ובמבוכה).

הרקדנייה: תמו פטר, חכה רגע. (ראש הבלט אוחק)

ראש הבלט: מצטיק.

(הרקדנייה מביטה רגע אל פטר, ואחר כך שבה לרקוד. האורות

כבים על הבמה.)

חמונה ג'

(אורזח נדלקים שוב על הבמה ששם נמצאת חנוה הסנדלר)

(הנח יושב עסוק בחקון נעלים וכאשר פטר נכנס הוא קם במהירות)

(ורץ אליו.)

הנח: האם ראיח אותה? מה קרה? מה היא אמרה? הגד לי.

פטר: (מוריד את ראשו ומגמגם) כן, ראיחיה.

הנח: מה יש? האם הנעלים לא מצאו חן בעינייה?

פטר: או, הנעלים טובות מאד, באמת הנח.

הנח: את כן, מה יש?

(פטר מושך בכחפיו ונסוג קצת)

הנח: הגד, מה קרה?

פטר: היא כמעט לא דברה אתי היא היחה מאד עסוקה.

(הנח מנענע אותו בכחפיו)

הנח: עסוקה? במה? ספר לי.

פטר: אני הלכתי לשם... והבאתי את הנעלים... והיו שם כמה נערו...
והן קטנו... והיא היחה שם... והיה שם גם איש - ראש הבלט...

והנח קטנו ביחד כל הזמן. (פטר בולע את הדמעות)

הנח, היא לא טובה. אני אינני אוהב אותה, בוא תנס, נלך מכאן,
נלך מקופנהגן.

(הנח שכל הזמן אחז בזרועותיו עוזב אותו)

בוא תנס, אין שמחה כאן... הנח, הם אוהבים...

הנח: מה? מה?

פטר: היא לא טובה, היא לא טובה.

הנח: מה אתה אומר? מה אתה אומר? ככה אתה ידיר שלי? (רוקע ברגליו)

לך מכאן, עוזב אותי.

(פטר עוזב והנח שוקע בכסאו וראשו בידיו, מתחילה מוסיקה

"באשר אנוע", האורות נחלשים, הנח חומך ראשו על מחעד

הכסא. הנח שר שני בתים של "באשר אנוע" מוריד שוב את

ראשו.

מתחיל רעש מחוך האולם, קבוצת ילדים מחקרים אל הבמה ומדברים אחד אל השני, מתחילים לעלות על הבמה. ילד קטן אחד עולה לאט לאט על המדרגות, הילדים רואים אותו ומתחילים ללעוג לו כי הילד שמן בלי שניים, הוא מטפס על המדרגות).

כולם:

(לנגון של ילדים) שמן בלי שניים.

(הנס מרים את ראשו, מקמט את המצח ומתקרב אליהם)

הנס:

הנחתו לו.

(הילדים בורחים, אחדים מוציאים לשון ועושים תעויות.

הנס בא, לוקח את הילד ביד ועוזר לו לעלות על המדרגות)

הנס:

בא ילד, אין דבר. בא, אחת רוצה לשמוע ספור? אספר לך ספור

יפה, שב כאן על ידי. (מושיב אותו ויושב, מתחיל לשיר.

(על הבמה הראשית חמונת "הברז המכוער")

הילד:

נפלא, כל כך נפלא. הברז בכלל לא היה ברז מכוער. הוא היה

ברבור יפה, יפה... (מחיד)

הנס:

אתה רוצה, בכלל לא היה חשוב מה שהאחרים אמרו, פשגדל היה יותר

יפה מהם.

ילד:

ואולי... ואולי גם אני אהיה יפה... ויאמחו לי שנים יפות...

ולא אהיה עוד שמן... ואהיה גבוה ויפה... והילדים לא יתחקו לי

יותר... אחת יודע, אני אלך הביתה ואספר את הספור לאמא ואבא

שלי. אני אהיה שוב לראות אותך, טוב? שלום, שלום (קורא כבר

מחוך האולם בדרכו החוצה) כבר לא אכפת לי מה שהם צוחקים, שלום

שלום. (הילד הולך לו)

(הנס מדבר אל עצמו) (בבמה הראשית תנועה רחוב

באורח ערב)

הנס:

ספורים, ספורים, כמה אמרו לשבת בהם, אני צריך לספר ספורים.

תמיד שמחו הילדים לשמוע את ספורי... פטר, פטר, (הנס מסתובב על

הבמה הראשית לחפש את פטר. פטר בינתיים עובר בין האנשים שעל

הבמה. הנס רואה אותו, רץ אליו, חופט אותו בידו וקורא בשמחה)

פטר, גיפה היית, פטר צר לי נשמת מה שהיית, בא פטר, נשבת את

קופנהגן וכל הארץ כאן. בא, נשוב לאודנס, אתה זוכר את כל

הילדים שבאו לשמוע לספורי, זוכר את אבי, שושנה וכל האחרים?

פטר:

בן, והמורה... (פטר מחקה את חנועזח המורה)

הנח:

עכשו אינני חושש למה שיאמרו המורה וראש העיר. עכשו אני מרגיש שתפקידי הוא לספר אגדות וספורים אשר כל אחד יוכל ללמד מהם ולשמוח בהם.

פטר:

בן נשוב, אתה כבר לא בועס עלי? אני כל כך שמח שאתה כבר לא בועס.

הנח:

בעתה עליך? איזו שטוח, בא נלך.

פטר:

עכשו נלך? נשוב כבר לכפר שלנו? הילדים ישמחו וירקדו כשנשוב. (פטר קופץ, שניהם יוצאים מהבמה שרים "אני הנח כריסטיאן אנדרסן")

הנח כריסטיאן אנדרסן

שמי הנח כריסטיאן אנדרסן

שמי הנח כריסטיאן אנדרסן

מספר האגדות

ולי רב ספורים

אני סנדלר, אך אגדתי בכל זאת אגדות

ובספורי גם התפצים פותחים בדבורים

נעליכם אטליא ואתקנם כאשר פנוי אני

הם משוחחים ומספרים מה כל אחד חשב

אם איני עסוק בספור

לפעמים כלם מחייכים

גמור

שמחים

או הרחק אי שם

לוחשים זה לזה

בקצה עולם

כך בסוד פזה

שבוי בדמיוני

מה שקרה עכשו

שמי הנח כריסטיאן אנדרסן והרי פה הנני

שמי הנח כריסטיאן אנדרסן ופה אני הושב

כותב אני פתק קטנה

שמי הנח כריסטיאן אנדרסן

ולכובעי מכנים

ועטי כמעין

ורוח קל נושב מעל

ספרי אראה לך בעת זבו חמצא ענין

אותם מבאן מטיח

חקרא בו למשל ספור על שוטה פשוט וחס

סביב סביב טיחים שניהם

הצחק תחלה לעלילה

ברוח הם עפים להט

אך פחאום תחדל

במוף צונחים בקרבת

בושתך תגדל

מרים אני את פתקתי

כי אתה הארת שם

ובה כחוב שמי אנדרסן וזו הודעתי

שמי הנח כריסטיאן אנדרסן לא סתם.

מערכת די

ההלך.

(לפני המסך) הנם נפטר בתורתם לאורנם אינם בטוחים איך יקבלו את פניהם שם אנשי העיר. הילדים בודאי ישמחו לשמוע שוב לספורי הנם אבל מה יגידו הגדולים?

(המסך נפתח על הבמה של הכפר, שיה פרחים על יד בית הספר, כאשר הנם נפטר מחקרבים עם תבילוחיהם)

הנם:

סוף סוף אנו שוב באורנם

פטר:

הנה בית הספר שומעים את הילדים, הם לומדים עכשו.

(הם עומדים ליד שיה הפרחים ומקשיבים לקולות הילדים מתוך בית הספר, בחללה יש קולות של כחה, אחר כך הילדים שרים

"חולע מזרד", חוך כדי שירה הילדים הנם מסתכל בשיה, בפרחים שעל השיה, והנם לוקח פרח שעליו חולע מזרד ומתחיל לשיר את השיר "חולע מזרד". אחרי השיר ילד רואה אותם וקורא לאחרים

ילד:

הנה הנם, הנם בא, הנם חזר. (הילדים רצים החוצה וקוראים)

קולות ילדים: הנם, הנם, הנם חזר, הנם פה, פטר, פטר חזר, הנם אנדרסן חזר. (המורה יוצא אחריהם בחללה הוא מראה חששוח אבל אחר כך לאט לאט הוא נגש אל הנם לוחץ את ידו)

המורה:

שלום מר אנדרסן, לא ידעתי עד כמה חסר לנו. איך היה בעיר הגדולה קופנהגן (כל אחד שמח, קופצים מסביבו ורוקדים, גולם שריט את שיר הסיום, יחד עם שיר הסיום מופיעות דמויות מספוריו של אנדרסן.)

המסך יורד.

שירים למחזה המכון

שיר השרים

וְזֶה הוּא, הוּא זֶה הַ

לְגַמְרֵי הוּא הַ

תְּלִיפָה הִיא נְהַדְרָה מְפֹאֶרֶת מְשֻׁפָּרֶת

כִּי שֶׁבֶר אֲמָרָה כְּשֶׁעֵפֶת בָּהּ מִבֵּט

וְאִים אָנוּ בְּזוֹ הַפֶּעַם

כִּי לְסֹגֵל חֲפוּר בְּטַעַם

וְהַחֲוִלְצָה כְּחֻלְיָה יָפָה יָצְאָה מִקֶּשֶׁט, מִקֶּשֶׁט מִקֶּשֶׁט

מִלְּאָה חֲתִיָּה לְשִׁבּוֹת.

הכרזת המלך

וְזֶה עָצוּם הוּא זֶה נִפְלָא

זֶה צוּרָה מְשֻׁכְּלָלָה

וְתִלְיָפָה הִיא נְהַדְרָה מְפֹאֶרֶת מְשֻׁפָּרֶת

כִּי אֲשֶׁר אֵי פֶטוּ לִי חֲפֹר אֵיזָה חֲתִיָּה

וְכִי רַק עוֹד הַפְּפוּת הַפֶּעַם

יִבֶּע עִם נוֹצָה בְּטַעַם

וְהַחֲוִלְצָה אֲשֶׁר אָלַח לְכַבֹּד שִׁבּוֹת

אֲלַח לְכַבֹּד הַמַּעֲד.

יָד מַעֲד הַשִּׁבּוֹת

שיר המלך

הוּא זֶה עָצוּם הוּא זֶה נִפְלָא

אֵיזוֹ צוּרָה מְשֻׁכְּלָלָה

וְתִלְיָפָה הִיא נְהַדְרָה מְפֹאֶרֶת מְשֻׁפָּרֶת

מִכָּל אֲשֶׁר אֵי פֶעַם תְּלִיפָה לִי נִרְאָתָה

רוֹאֶה אָנִי בְּזוֹ הַפֶּעַם

כִּי עֵיל סֹגֵל חֲפוּר בְּטַעַם

וְהַחֲוִלְצָה כְּחֻלְיָה יָפָה בְּאֶרֶם קְשׁוּטָה

בְּאֶרֶם קְשׁוּטָה

קָרְאוּ לְהוֹד מְלִכּוּתָהּ.

שיר המלכה

הוּא זֶה בְּבִיר הוּא זֶה עֲשִׂיר

רָגוּ בְּיַד בְּחַן כָּל חֲפֹר מְזֻהֵיר

וְתִלְיָפָה הִיא נְהַדְרָה מְפֹאֶרֶת מְשֻׁפָּרֶת

מִכָּל אֲשֶׁר אֵי פֶעַם תְּלִיפָה לִי נִרְאָתָה

רוֹאֶה אָנִי בְּזוֹ הַפֶּעַם

כִּי עֵיל סֹגֵל חֲפוּר בְּטַעַם

וְהַחֲוִלְצָה כְּחֻלְיָה יָפָה בְּאֶרֶם קְשׁוּטָה

בְּאֶרֶם קְשׁוּטָה

יִתְחַסְּפוּ שְׂרִינֵי עֲתָהּ.

שיר הילד

ראו את המלך ראו את המלך

המלך המלך המלך

המלך לבוש במין חלבשת מבישת מתפשט

הוא ממש ערם כמו ביום אשר נולד

וזה הנחמין חלבשת מבישת מתפשט

פי הוא פלל לא לבש דבר בשגא לו למצעד

הוא נא לרופאנו

הוא ליועצנו

פי למלך לועגים עכשו תבר מפל צר

פי הוא לבוש במין חלבשת מבישת מתפשט

הוא ממש ערם כמו ביום אשר נולד

ועוד מעט מקור הוא פה ירעד.

בהנינה

בהנינה, בהנינה

את כה קטנטנה

בואי תולי נא

שירי ברננה

בהנינה מדתך איננה חשובה

את גדולה אם בלבך יש אהבה

אמנם קטנה את מאצבע, מאצבע מאצבו

את אל נא אל לך בעצמה

נו נו נו

אי אי אי

בה בה בה

בהנינה...

קטנה את מאגודלי, אגודלי אגודלי

אבל שמחי וצהלי

ואגודלי, האגודלי, האגודלי

בהנינה בהנינה...

באשר אנוע

מימיה קולו אחי

ועיניו זורו

ידעתי כי הנתיבותי

אורות יתקשרו

כי באשר אנוע

ובאשר אנוע

עד אשר אחיה עם הנוכחי

לבי יהיה עגום.

קולה היה רך ונעים

על אהבה סמו

וחיוביה נפלאים

אין נפלאים יותר.

כי באשר אנוע...

והדמעות בן נפודו

בטל עלי פרחים

וכל דמעה הייתה ערה

לרגש נעים

כי באשר אנוע...

קופנהגן

נפלאה את קופנהגן

את הלבבית גערים

ובליל שמחה

כוח של בני ברכה

לחייך פה אריט

הוי נפלאה את קופנהגן

את מלכת הימים

שבתי בשלום

באתי שוב הלום

שר לך קופנהגן מה נפלא לי בך

בך היים נטימים.

ושטני בטקסירק ואחר כך בקטגט

לקראת הנמל בחוף המפרץ

ושט ראייחך לי מחכה

ומראיך חביב נערץ.

נפלאה את קופנהגן.....

חולע נודד

(מקולה)

שמים ושמים - ארבע

ארבע וארבע - שמונה

שמונה ושמונה הם שש-עשרה

שש-עשרה ושלש עשרה - שלשים ושבשים.

(יחיד)

חולע נודד, חולע נודד,

על הפרחים לגמ נודד

אתה ודאי בהצלחה כך כל הזמן מונם.

חולע נודד, חולע נודד,

על הפרחים לגמ נודד,

אולי תפסיק ותחמל כמה יפייט הנם.

שיר הברזן המבער

בחרף כה לבר
 נחבא הוא הרחק
 פוחד מכל אחד
 הלועג לו ואוחק
 בחרף בך נחבא
 בודד בין השיתים
 אך ברבור עם חבריו בא
 ראוהו קראו שמחים
 הנך ברבור אנו בטוחים
 ברבור?
 אני ברבור?
 אה עזבו אחי.

היה היה ברזן קט
 מבער וחמסד גמול
 וכל הברזנים
 צעקו מרוגזים
 הי "הסתלק מפה
 "הסתלק
 "הסתלק
 "הסתלק מפה
 והוא ברח בקרקור
 וגעגוע וגרגור
 נע עצוב ומוריד אפו.

והברזן הסמך הלך לו
 נדר בך כל הזמן
 ובאשר הלך
 גרש השלך
 נו "הסתלק מפאן
 "הסתלק
 "הסתלק
 "הסתלק מפאן
 והוא ברח בקרקור
 וגעגוע וגרגור
 בזכה ראשו מרבן

לא קרקור לא קרקור
 לא נענוע או גרגור
 כי אם שיט יפה וחלק של ברבור
 גוף לבן וראש אצילי
 למי תקראו ברזון מבער עוד?
 לא לי
 (שריקה) לא לי

כן אהה ברבור
 חבא באגח ונראה
 והוא הביט
 והוא ראה
 והוא אמר
 "שלי המראה
 הנני ברבור"
 הי.....

אינני עוד ברזן כלל
 מבער ומקולל
 לי יש חברים
 בין כל הברבורים
 % לא עוד אומלל
 % לא עוד
 % לא עוד
 % לא עוד אומלל